

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-553/16

**„TTL” EOOD
przeciwko**

Direktor na Direktsia „Obzhaľvane i danachno-osiguritelna praktika” – Sofia

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad)

Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług – Opodatkowanie spółek –

Wyплаты wynagrodzenia dokonane przez spółkę będącą rezydentem na rzecz spółek niebędących rezydentami za wynajem wagonów cystern – Obowiązek pobrania u źródła podatku od uzyskanych na terytorium krajowym dochodów z wynagrodzenia wypłacanego spółce zagranicznej – Niedochowanie – Umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania – Pobranie od spółki będącej rezydentem odsetek za zwłokę z tytułu niezapłacenia podatku u źródła – Odsetki należne od chwili upływu określonego w przepisach terminu do dnia wykazania spełnienia przesłanek stosowania umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania – Odsetki niepodlegające zwrotowi

Streszczenie – wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 lipca 2018 r.

1. *Pytania prejudycjalne – Właściwość Trybunału – Zakres – Wniosek o wykładnię przepisów prawa Unii, które oczywiście nie mogą znaleźć zastosowania w postępowaniu głównym – Brak możliwości zastosowania art. 5 ust. 4 i art. 12 lit. b) TUE do uregulowania krajowego*

[art. 5 ust. 4, art. 12 lit. b) TUE; art. 267 TFUE]

2. *Swoboda świadczenia usług – Ograniczenia – Przepisy podatkowe – Wyplata wynagrodzenia przez spółkę mającą siedzibę w państwie członkowskim spółce z siedzibą w innym państwie członkowskim – Wyplata podlegająca pobraniu podatku u źródła, o ile umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania nie stanowi inaczej – Umowa zwalniająca spółkę niebędącą rezydentem z zapłaty jakiegokolwiek podatku w pierwszym państwie członkowskim – Przedstawiony przez spółkę niebędącą rezydentem opóźniony dowód spełnienia przesłanek pozwalających na zastosowanie zwolnienia – Spoczywający na spółce będącej rezydentem niepobierającej tego podatku obowiązek zapłaty niepodlegających zwrotowi odsetek za zwłokę – Niedopuszczalność*

(art. 56 TFUE)

1. Zobacz tekst orzeczenia.

(zob. pkt 31–35)

2. Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on obowiązywaniu uregulowania państwa członkowskiego, takiego jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym wypłata wynagrodzenia przez spółkę będącą rezydentem na rzecz spółki mającej siedzibę w innym państwie członkowskim podlega co do zasady pobraniu podatku u źródła, o ile umowa

o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarta między tymi dwoma państwami członkowskimi nie stanowi inaczej, jeżeli uregulowanie to nakłada na spółkę będącą rezydentem, która nie pobierze tego podatku ani nie zapłaci go organom podatkowym pierwszego państwa członkowskiego, obowiązek zapłaty niepodlegających zwrotowi odsetek za zwłokę za okres od dnia upływu terminu zapłaty podatku dochodowego do dnia, w którym spółka niebędąca rezydentem wykaże, że przesłanki pozwalające na zastosowanie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania są spełnione, mimo że zgodnie z tą umową spółka niebędąca rezydentem nie jest zobowiązana do zapłaty podatku w pierwszym państwie członkowskim w ogóle lub jego wysokość jest niższa niż podatek normalnie należny na mocy prawa podatkowego tego państwa członkowskiego.

Jeśli chodzi o względy podnoszone na uzasadnienie ograniczenia swobody świadczenia usług, jak zostało to już przypomniane w pkt 53 niniejszego wyroku, Trybunał orzekł już, że konieczność zapewnienia skutecznego ściągania podatku oraz skuteczności kontroli podatkowych mogą stanowić nadrzędne względy interesu ogólnego, które mogą uzasadniać ograniczenie swobody świadczenia usług. Trybunał przypomniał również, że nałożenie sankcji, także o charakterze karnym, można uważać za konieczne do zagwarantowania skutecznego poszanowania uregulowania krajowego, jednak pod warunkiem, iż charakter i kwota nałożonej sankcji będą w każdym wypadku proporcjonalne do ciężaru naruszenia, za które mają stanowić sankcję wyrok z dnia 26 maja 2016 r., NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo]. Jednakże uregulowanie krajowe przewidujące sankcję w postaci odsetek, obliczanych na podstawie kwoty należnego podatku u źródła zgodnie z prawem krajowym, które są należne za okres od dnia, w którym podatek staje się wymagalny, do dnia, w którym dokumenty wykazujące zastosowanie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zostaną przedstawione organom podatkowym, nie jest właściwe do zapewnienia realizacji celów, o których mowa w poprzednim punkcie, w przypadku gdy zostanie wykazane, że podatek nie jest należny na mocy właściwej umowy. W sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym nie istnieje bowiem związek między kwotą wymaganych odsetek a kwotą podatku należnego, który nie istnieje, lub wagą opóźnienia w dostarczeniu tych dokumentów do organów podatkowych. Ponadto tego rodzaju sankcja wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tych celów, ponieważ kwota należnych odsetek może okazać się zbyt wysoka w stosunku do kwoty należnego podatku, a nie jest przewidziana możliwość zwrotu tych odsetek.

(zob. pkt 57, 59, 60, 63; sentencja)